

grafer i Finantsloven kunde bringe disse med en vis Tvang ind paa Regjeringen, vilde Ligevægten imellem Statsmagterne derved være forrykket. Dette, troer jeg, har hidtil været anseet for aldeles ubeskriveligt, og det har ganske vist ogsaa i dette Thing fundet fuldstændig Tilslutning, idet jo navnlig dette Things Stilling vilde blive i høj Grad forringet, dersom ikke denne Tanke med al Kraft fastholdtes, og jeg tvivler derfor heller ikke paa, at jeg vil finde en meget varm Tilslutning her i Thinget, naar jeg erklærer, at Regjeringen allerede af denne formelle Grund, som ikke vil kunne hæves ved noget Udvalg, ikke vil see sig istand til at modtage Finantsloven med det Forslag, som de ærede Medlemmer have stillet.

En anden Indvending, jeg vil gjøre imod Forslaget, er af en endnu bethdeligere Art og angaaer selve den i Endringsforslaget liggende Tanke, jeg vil sige, den Tanke, der synes at ligge deri; thi hvad end de ærede Medlemmers Mening og Tanke har været med at stille Forslaget, er der aldeles ingen Tvivl om, at det, hvis det vedtages, som det her foreligger, af Mange vil blive opfattet og af maaskee endnu flere fortolket, som om Landstinget herigenem havde villet yttre en Tvivl, om den konstitutionelle Forbindelse imellem Danmark og Slesvig endnu bestaaer. Nu har jo vel den ærede Forslagsstiller, der nys havde Ordet, i sit Foredrag udviklet en heel anden Tanke og en Politik, der tilshnelabende er meget forskjellig fra vore Modstanderes, men jeg vil dog hertil kun bemærke, at efter min Overbeviisning er den af den ærede Rigsdagsmand udviklede Politik i sit Resultat fuldkommen overensstemmende med den, der vil udgaae af dette Forslag, saaledes som det naturligt frembyder sig for Forklaringen. I sit Resultat, siger jeg, vilde det, den ærede Rigsdagsmand tilsigter, føre aldeles til det Samme, nemlig at den konstitutionelle Forbindelse imellem Danmark og Slesvig blev ophævet. Da Hans Majestæt Kongen paa Grund af de truende Indsigelser, som fra den tydske Forbundsforsamling bleve gjorte imod Fællesforfatningen af 2den Oktober 1855, fandt sig foranlediget til at ophæve denne Forfatning for Hertugdømmerne Holsteens og Rauenborgs Vedkommende, da tilspøiede han den

udtrykkelige Forsikkring, at denne Forfatning skulde bestaae for de til det tydske Forbund ikke hørende Dele af Monarkiet i usvækket Virksomhed. Dette Kongens Ord har i de fire Aar, som siden den Tid ere forløbne, været den danske Regjerings Løsen; omkring dette Ord har man samlet al sin Kraft og al sin Modstand mod de henryndte og heftige Angreb, som ere gjorte paa os udefra. Det er den konstitutionelle Forbindelse mellem Danmark og Slesvig, som ifølge Regjeringens fulde og faste Overbeviisning er det eneste Standpunkt, paa hvilket vi have Kraft til at modstaae de Angreb, som gjøres paa os, og det eneste, som vi kunne vente at fastholde som et Standpunkt, ved hvis Hjælp vi kunne have noget Haab om at komme paa en taalelig Maade ud af de vanskelige Forhold, hvori vi nu befinde os. Dette Standpunkt har Regjeringen fastholdt og det vil den fastholde til det Yderste. Det er dens Overbeviisning, at her paa beroer Statens Sammenhold, at her paa beroer dens Uafhængighed af Ulandet. Der er herpaa gjort mange og heftige Angreb, saavel udefra, som indefra, navnlig fra Mænd indenfor Monarkiets Grændser, som ønske Statens Opøsning og dens Uafhængighed af Ulandet; men at saadanne Bestræbelser skulle paa nogen Maade kunne befordres af gode danske Mænd, at de her i Thinget skulde kunne finde nogenformelst, om end kun indirekte Understøttelse, det havde jeg sandelig ikke hidtil anseet for muligt.

Clausen: Jeg maa først udtale min Tak til den ærede 2den Landstingsmand for 5te Kredts (B. Christensen), fordi han har gjort Begyndelsen med at bringe en Sag under Forhandling, som har ligget os Alle trykkende paa Hjerte. Bistnok har der for denne Landstingsmand ikke været de Betæneligheder, som have virket tilbageholdende paa flere af os, men saameget mere maa det paastjønnes, at han i sit indledende Foredrag ikke har udladt sig anderledes, end at selv de Mænd, for hvem disse Betæneligheder vare tilstede, og som overhovedet i politiske Spørgsmaal befinde sig paa et andet Standpunkt, kunne samstemme med ham. Det er vist, at der har hvilet et tungt,